

Naar ved jeg meget vel, at her i dette Thing er der just ikke stor Fare for at det, der er Flertal i Dag, kan blive Mindretal i Morgen, der er vel ikke engang Fare for, at det skal ste i en oberstuelig Fremtid. Men der er jo ogsaa en anden Betragtning, der gjør sig gjældende, og det er den, at de konservative Elementer i Reglen holde paa, at Mindretallets Ret bør beskyttes, og det finder jeg netop er en god Grundsetning fra disse konservative Elementers Side. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Blom) har jo ogsaa gjort opmærksom paa, at man gennem Forretningsordenen i de forskellige Lande har søgt at fiksere Mindretallet. Sa jeg skal endogaa gjøre opmærksom paa, at i England, hvor man jo har havt at gjøre baade med Obstruktion og Talestjige fra Mindretallets Side, har man dog, da man gif videst, nemlig i 1880, ved Forandringen af Forretningsordenen — tidligere kunde et meget ubehydeligt Mindretal forhindre, at der blev afveget fra Forretningsordenen — ikke gaaet videre end til netop at vedtage, at der skulde $\frac{3}{4}$ til for at afvige fra Forretningsordenen; her skal jo baade Formandens Forslag til og $\frac{3}{4}$ af Medlemmerne. Det var altsaa det Videste, man vovede at gaa i England, hvor man netop ogsaa har Die for at beskytte Mindretallets Ret. Altsaa selv i et gammelt parlamentarisk Land som England, netop paa et Tidspunkt, hvor man var i Snibe, gif man ikke videre. Det forekommer mig, at dette konservative Thing da nødvendig skulde gaa videre, end man er gaaet i det Land, hvor man i saa høi Grad havde Behov at faae slige Bestemmelser. Jeg kan dog ikke tro, at det egentlig skulde blive nødvendigt her. I andre Lande, s. Ex. Østerrig og Nordamerika, skal der $\frac{2}{3}$ af Medlemmerne til. Det er jo altid en Betryggelse for et Mindretal at vide, hvorledes det er stillet ifølge Forretningsordenen; vi have jo da ogsaa i vor Forretningsorden forskellige Bestemmelser til Sikkring af Mindretallet, saaledes § 44, som vi her forhandle om, og desuden § 26, der sigter til samme Maal, nemlig at værne om Mindretallet, idet efter den ingen Adresse kan oplæses, uden at $\frac{3}{4}$ stemme derfor. Fremdeles er der §§ 37 og 39 angaaende Forholdstalsvalgmaaden og Begjæring af Navneopraab; endelig er der ogsaa i Folkethingets Forretningsorden en § 44, der, om vel ikke ganske ordlydende, i hvert Fald gaar ud paa det Samme som vor § 44. Man tør vel nu ikke være ganske sikker paa, at Folkethinget — jeg hører netop, at et Mindretal derne har benyttet sig af denne Ret i Dag til at forhindre en Sags extra-

ordinære Fremme — ikke, naar vi her gibe Exemplet: vil foretage en lignende Forandring. Slikt kan jo foregaa alle Vege, men det forekommer mig ikke, at dette konservative Thing skulde gibe dette efter min Opfattelse i hvert Fald mindre gode Exempel.

Naar den ærede sidste Taler (Schlegel) henpegede til, at man i Fjor ikke kunde naae at faae det paagjældende Forslag til Forhandling, skal jeg sige, at jeg kjender ikke nogen Bestemmelse i Grundloven, som siger, at Rigsdagen skal sluttes den 1ste April. Dette Thing har ved at bidrage Sit til, at der ikke kunde opnaas Enighed om en midlertidig Kinantslov, muligvis i ikke ringe Grad bidraget til, at Tiden indskrænkedes. Jeg skal tillige minde den sidste ærede Taler om, at der ikke i Fjor var Tale om et Forslags endelige Vedtagelse. Han kunde maaste have nogen Ret til at fremkomme med sine Anker, dersom et Mindretal her havde villet hindre Flertallet i at faae Lovforslaget endelig vedtaget. Men derom var der jo slet ikke Tale. I og for sig blev det lige lovligt og lige lidt lovligt, enten denne Forhandling blev ført eller ikke; det var umuligt, at det kunde komme tilbage til Folkethinget, naar Rigsdagen skulde sluttes den Dag; der kunde altsaa ikke alligevel være kommet overensstemmende Beslutning tilveie. Havde vi villet forhindre Flertallet i, at der kunde være kommet overensstemmende Beslutning mellem Thingene, var det en ganske anden Sag, saa kunde man have talt om, at det var et Misbrug fra Mindretallets Side, da det jo endogaa vilde gjøre det umuligt, at der kunde blive en af Rigsdagen vedtagen Tillægsbevillingslov. Men derom var der jo aldeles ikke Tale; der var jo blot Tale om en Votering her i Thinget, som ikke i og for sig kunde gjøre Tillægsbevillingsloven mere eller mindre lovlig. Den var lige lovlig eller lige ulovlig for det; enter vi voterede den her eller ei, var den, forudsat, at den bag efter kom som Provisorium, derfor lige meget og lige lidt lovlig.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bloug) fremkom med den Bemærkning, at det var galt, at 9 Medlemmer, naar kun 35 vare til Stede, skulde kunne forhindre de øvrige Medlemmer i at foretage Afvigelse fra Forretningsordenen. Dertil skal jeg sige, at naar der er en saadan extraordinær Sag for af saa stor Vigtighed, maa man ogsaa gaa ud fra, at flere end 35 Medlemmer ere til Stede. Er der ikke flere til Stede, saa maa de Udeblevne tage Skade for Hjemgjæld, men det kan jo isvrigt lige saa godt være, at Medlemmer af Mindretallet ere